

Publicerad 2015-03-07 16:08 av Elisabeth Nilsson

Störst av allt är kärleken

I MÖRKER OCH LJUS

Hon öppnar dörren till ensamheten. Tar av ytterkläderna. Bär in de få varor hon handlat.

Bara lite mjölk och bröd. Och en Napoleonbakelse. Som hon köpt för att minnas förr. Innan ensamheten. Som inte fanns för ett år sedan.

Hon minns hur de satt på balkongen i vårsolen. Kaffedoft fyllde luften. Napoleonbakelserna på fina assietter. Bakelser de alltid firat våren med.

Solvärmen klädde av dem kylan. Deras ständiga följeslagare. Utanpå och inuti. För sjukdomens skull. Han ska dö hemma. Hos henne. Så är det bestämt.

Hans fågellika tunna kropp darrar av smärta. Hon hör hans tunga andhämtning. Nära sitter de. Händerna i varandras. Ordlösa. Allt är redan sagt. Ögonen talar kärlek.

Dagarna är räknade. En efter en faller de bort. Tiden ska stanna.

Kaffekopparna står orörda. Napoleonbakelserna mjuknar i värmen. Köpta mest för att minnas lyckliga stunder i vårens tid.

Hans hand i hennes kramar hårt. Ett sista andetag. Och han lämnar henne. Till minnen och ensamma dagar. Från kärlek delad sedan ungdomens tid.

Ett år har gått utan hennes älskade. Hon tar sin kaffekopp och bakelsen. Sätter sig i vårsolen på balkongen. Känner hans närvaro omge henne. I mörker och ljus.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Elisabeth Nilsson med Poeter.se id #33406 innehar upphovsrätten